

[Min. for tekn. samarbejde med udviklingslandene.]
 er virkelig brug for forhandlingsperioder. Jeg tror ikke, at en lempelse i den retning, hr. Skovmand tænkte sig, vil spille en afgørende rolle. Det er min opfattelse fra de drøftelser, jeg har ført med ledende folk i udviklingslandene, at man i virkeligheden er godt tilfreds med de vilkår, hvorunder lånene ydes, og de regler, hvorefter de ydes.

Jeg tror, vi skal lægge mærke til, at OECDS specialkomité har rost Danmark. Den har ikke rost os for alting, den har klaget over, at vi ikke yder bistand nok, men den har i hvert fald rost os med hensyn til den liberale måde, hvorpå vi administrerer hele vor lånestøtte.

Spørgsmålet, om det skal være gaver og ikke lån, er jo et principielt problem, som vi nødvendigvis må udskyde, til vi får en mere almindelig debat om hele lovgivningen, men jeg vil gerne gøre den bemærkning, at hvis vi konverterer det til gaver, så må vi i hvert fald regne med, at det vil betyde, at vi skal have meget mere administration, fordi det nok vil forudsætte, at man så også ønsker, der skal være en noget større kontrol med, hvordan midlerne bruges. Det spiller nok en rolle, at her er det direkte ansvar placeret hos modtageren, og som jeg nævnte før, har jeg ikke hørt nogen kritik af den måde, hvorpå dette foregår. Men det er altså et principielt problem, og skal vi tage det op, må det nok være i en anden sammenhæng.

Må jeg sige med hensyn til det, hr. Sigsgaard var inde på igen om alsidigheden, at vi foretager ikke nogen administration, hvor vi tilstræber nogen diskriminering, og som jeg redegjorde for under den udenrigspolitiske debat, ja, så modtager vi stipendiater fra alle lande, og der er lån til mange forskellige lande. At vi har prioritetslande, hvor vi særlig interesserer os for udvikling, hænger sammen med ønsket om, at vi koncentrerer vor indsats; det er altså et rent praktisk problem.

Det fremgår af det, der er sagt her, og det fremgår af den debat, der i øvrigt føres om vor hjælp til udviklingslandene, at der er mange, mange uafklarede problemer, og jeg giver de talere ret, der har spurgt om undersøgelser. Nu ligger det jo sådan, at vi forhåbentlig inden så forfærdelig længe kan starte det institut — hvortil der nu er givet tilsagn fra finansudvalget — som skal tage

sig af vurdering af vore hjælpeprogrammer og hele vort samarbejde med udviklingslandene, sådan at man løbende fra dette institut kan få i styrelsen, i regeringen og i Folketinget orientering om virkningen af de programmer, der gennemføres, og dermed tror jeg jeg har svaret på det, som hr. Sigsgaard var inde på.

Jeg takker for den tilslutning, ordførerne har givet til lovforslaget.

Morten Lange: Jeg forstår ikke ministerens logik med hensyn til lån og gaver. Der kan naturligvis forhandles om omhyggelige vilkår, regler osv. for givelse af gaver, og jeg kan da ikke se andet, end at det kan give modtageren mindst lige så meget ansvar som ved et lån, hvorom man kan sige: det er da endelig kun et lån. Jeg synes, vi kan komme til i hvert fald mindst lige så gode garantier for, at udnyttelsen sker på rimelig vis, så jeg tror, at vi med sindsro kan tage den sag op til fornyet overvejelse. Og jeg tror altså selv, vi skal gøre det på lidt længere tankesigt, fordi dette med, at disse penge engang skal betales tilbage, kan blive en distraherende faktor.

Hr. Sigsgaard var uenig med min vurdering af listen. Jeg sagde, at det var en broget liste; det mener jeg. Hr. Sigsgaard mener, denne liste var meget lidt broget, idet kun Tanzania var værdig til modtagelse af udviklingsbistand. Jeg synes, det er et meget, meget snævert sigte.

Ministeren for teknisk samarbejde med udviklingslandene (K. Helveg Petersen): Mine bemærkninger tilsigtede blot at vise, at der i den ordning, vi har i øjeblikket, er mulighed for stor liberalitet, og at der, så vidt vi kan se, er stor tilfredshed med de lånemuligheder, vi byder på. Jeg var sidst i Marokko for at føre forhandlinger, og det var virkelig en stor opmuntring at se, med hvilken glæde man tog imod de muligheder, der var. Der var stort spillerum for de ønsker, man havde.

Til slut blot dette, at det er da givet, vi kan diskutere spørgsmålet om lån og gaver; jeg mener, det må tages som et mere principielt problem, når vi skal give loven en grundigere behandling end her, hvor det drejer sig om udvidelse af lånerammen.